

"Înapoia Mea, Satano!"

Joi, 26 aprilie 2007

Gili Cârstea

O altă dovadă sigură că Hristos a fost făcut "asemenea fraților Săi" poate fi văzută într-un episod tulburător al vieții Sale.

Ucenicii stăteau așezați în jurul lui Isus, ascultând cu încordare informații despre viitorul mișcării de care se alipiseră. Dar ceea ce auzeau ei nu prea se potrivea cu speranțele pe care și le făcuseră: "Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât, și că a treia zi are să învieze" (Mat 16:21).

Ucenicii știau că Isus a venit să întemeieze împărăția lui Dumnezeu pe pământ, și să revendice tronul lui David. Așa spuneau profețiile. Ce rost avea aici omorârea și învierea? Petru L-a luat deoparte, și Matei spune că ucenicul L-a mustrat pe Isus: "Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!"

Aici se întâmplă ceva extraordinar. Doar cu puțin timp înainte Petru fusese decorat de Mântuitorul, pentru declarația lui că Hristos este Fiul Dumnezeului Cel viu. Acum, după această mustrare a lui Petru, Mântuitorul are o ieșire cu totul necaracteristică, și folosește un limbaj de o asprime nemaiauzită în grupul ucenicilor: "Înapoia Mea, Satano; tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de-ale oamenilor" (Mat 16:23).

Cum se explică așa ceva?

Hristos niciodată nu a vorbit așa, nici chiar cu cei care ar fi meritat din plin o asemenea acuzație. El a fost permanent hărțuit de rabini, dar nu le-a spus asemenea cuvinte. A fost bătut de soldați, batjocorit de Caiafa, umilit de Ana, judecat de Pilat și fluierat de mulțime, dar niciodată nu au ieșit de pe buzele Sale asemenea vorbe aspre la adresa fraților Lui. Nu a vorbit așa nici atunci când a văzut că Iuda se pregătește să-L trădeze pentru un pumn de dolari în plus.

Singura explicație potrivită este că Hristos Se simțea mereu ispitit, puternic ispitit, să urmeze calea ușoară a îndeplinirii misiunii, o lucrare cu sufletele oamenilor care să nu Îl pună în conflict cu teologia vremii și cu autoritatea bisericii. Dacă putea să ajute biserica făcând

bine oamenilor, vindecându-le bolile și ajutând pe săraci, nu ar fi fost înțelept să câștige simpatia conducătorilor pentru o așa lucrare bună? Nu era unitatea în lucrare un țel nobil? În plus, ei aveau autoritate asupra norodului, iar El avea puterea vindecătoare a lui Dumnezeu la dispoziție. Nu ar fi fost mai bine pentru toți, dată fiind situația în care se găsea națiunea, să lucreze în armonie pentru slava lui Dumnezeu?

Cunoscând această dispoziție nobilă a caracterului Său, diavolul L-a atacat exact în acest punct chiar de la începutul lucrării Lui, acolo pe munte. Diavolul spunea de fapt așa: “Ai venit să salvezi omenirea? Foarte bine, îți dau mână liberă, dacă vrei să colaborăm. Și eu vreau o societate mai bună, mai stabilă, mai civilizată. Lucrăm împreună?”

Ispita aceasta de a ajuta lumea pe calea simplă și confortabilă a compromisului cu tradiția și practicile populare L-a urmărit permanent. Acum descoperirea că prietenul Lui cel mai apropiat Îl împinge pe acest drum despre care El știa că nu duce nicăieri. Petru era stăpânit de “gândurile oamenilor” când propunea evitarea crucii pentru realizarea misiunii. Ispita era teribilă, aproape imposibil de suportat, ceea ce L-a făcut să rostească acea aspră mustrare, cu totul străină de vorbirea Sa.

Dacă Domnul Hristos ar fi fost “zeitate,” cum spunea fratele Adams în articolul despre care vorbeam ieri, ce treabă ar fi avut cu “gândurile oamenilor”? De ce să Se tulbure așa cumplit pentru două vorbe nesocotite ale unui pescar prăpădit? Ce conta ce crede sau spune Petru? Dumnezeu nu putea fi impresionat și nici tulburat de sforăriile politice de doi bani ale ucenicului Său. Cum să fie pentru El “o piatră de poticnire” gândurile lui Petru?

Dar El era Fiul Omului, venit să poarte bătăliile omului, în locul omului. Era membru al familiei omenești, cu o natură umană afectată de patru mii de ani de păcat și degenerare. A fost în toate lucrurile ispitit ca și noi, deoarece simțea omenește, gândea omenește și era afectat puternic de mediul și mentalitățile familiei Sale. Sugestia lui Petru de a evita confruntarea de dragul păcii și siguranței era o puternică ispită, pe care El trebuia să o evite clipă de clipă și cu care era confruntat permanent. Singurul lucru care L-a ținut departe de căile noastre, și statornic în căile lui Dumnezeu, a fost o permanentă prindere prin credință de natura divină, de Tatăl care locuia în El și asigură un permanent etalon pentru dreptate. Legea era scrisă în mintea și inima Lui, arătând calea corectă către desăvârșirea creștină.

La acest înalt standard suntem chemați fiecare, și îl vom atinge, dacă privim la Hristos ca fiind un exemplu pentru scopul lui Dumnezeu cu omenirea.

„Este puțin probabil ca mintea omenească să înțeleagă lățimea, adâncimea și înălțimea realizărilor spirituale care pot fi atinse devenind părtași de natură divină... Hristos trebuie să fie totul în noi; viața Sa trebuie să circule prin noi așa cum circulă sângele prin vene. Duhul Său trebuie să fie o putere vitală care să ne facă să influențăm pe alții să devină asemenea cu Hristos și cu sfinții” (OHC 60).

„Dumnezeu se oferă să unească divinitatea Sa cu omenescul nostru și când supunem permanent și deplin voința noastră naturii divine, păcatul este aruncat afară, iar desăvârșirea creștină în Hristos este atinsă. Nu putem estima la justa valoare importanța unirii dintre divinitate și umanitate” (TM 47).